

Debreceni Ítéltábla

Gf.IV.30.189/2025/8.

A Debreceni Ítéltábla a Szatmári Ügyvédi Iroda (FÉL CÍME, ügyintéző: dr. Szatmári László Dávid ügyvéd) által képviselt FELPERES NEVE (FELPERES CÍME, Cg..., adószám: ...) felperesnek – a Simon Ügyvédi Iroda (FÉL CÍME, ügyintéző: dr. Simon Attila ügyvéd) által képviselt ALPERES NEVE (ALPERES CÍME, Cg..., adószám: ...) alperes ellen megbízási díj megfizetése iránt indított perében a Nyíregyházi Törvényszék 2025. május 14-én meghozott 6.G.40.256/2024/21. számú ítéletével szemben a felperes 22. sorszám alatt benyújtott fellebbezése folytán indult másodfokú eljárásban a 2025. október 15-én megtartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 4 589 428 (négymillió-ötszáznyolcvankilencezer-négyszázhuszonnyolc) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 4 616 586 forint perköltséget.

[2] Az ítéletében megállapított, a fellebbezés elbírálása szempontjából releváns tényállás szerint 2022. március 29-én az alperes mint megbízó és a felperes mint megbízott között írásbeli megbízási keretszerződés jött létre személy- és vagyonvédelmi, valamint biztonsági tevékenység végzésére 2022. szeptember 1-től kezdődően határozatlan időtartamra 2000 forint/óra/fő + áfa rezsióradíj kikötése mellett. A keretszerződés 7.b) pontja úgy rendelkezett, hogy „a rezsióradíj tárgyévre számított összege – ha jogszabály eltérően nem rendelkezik – a 2022. évtől minden évben az előző évben irányadó rezsióradíjnak a tárgyévi garantált bérminimum órabér alkalmazására irányadó összegének előző évhez viszonyított növekménye arányában növelt összege”.

[3] A felek a szerződés teljesítésének megkezdése előtt: 2022. augusztus 28-án a keretszerződést írásban módosították akként, hogy a rezsióradíj összegét 2022. szeptember 1-től kezdődően 2500 forint/óra/fő + áfa összegben határozták meg, a szerződés egyéb rendelkezéseit ugyanakkor nem érintették.

[4] Bár a garantált bérminimum 2023. január 1-től kezdődően 14%-kal emelkedett, a felek a módosított keretszerződésben kikötött rezsióradíjat nem módosították, ezért a felperes továbbra is 2500 forint + áfa rezsióradíj alapulvételével állította ki a számláit, amelyet az alperes kiegyenlített. 2023. április 12-én a felperes emailben jelezte az alperesnek, hogy a garantált bérminimum emelése megnövelte a költségeit, a levél azonban a keretszerződés 7.b) pontja szerinti indexálás elmaradásából származó tartozás megfizetésére irányuló felszólítást nem tartalmazott. A felperes a 2023. május 11-én írt email üzenetében nettó 2845 forint összegű rezsióradíj alkalmazására tett javaslatot az alperes felé, a 2023. június 1-én küldött újabb e-mailjében pedig több verziót is felvázolt a díjemelésre. E változatok ismertetését követően a levelét azzal zárta, hogy „össességében a 2640 forint/óra/fő a vállalási díj tekintetében elegendő a felsorolt helyeken és mértékben történő emelésre”. 2023 júniusától kezdődően a felperes a számláit ezen 2640 forint/óra/fő + áfa óradíj alapulvételével állította ki, amelyeket az alperes befogadott és ki is fizetett.

[5] Bár ezt követően a felek e körben folyamatosan egyeztettek egymással, újabb rezsióradíj emelést nem hajtottak végre. Ennek oka az volt, hogy az alperes sem kapta meg a megbízójától: a ZRT.-től a közöttük fennálló szerződés szerint járó emelést, így nem tudta elfogadni a felperes által felvázolt javaslatokat. Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint ugyanakkor mind a 2500 forint/óra/fő, mind pedig a 2640 forint/óra/fő összegű rezsióradíj kölcsönösen kialakított konszenzus eredménye volt, amellyel a felek a jövőre nézve tudatosan eltértek a keretszerződés 7.b) pontjában meghatározott indexálástól. Erre tekintettel a felperes soha nem küldött egyenlegközlőt az alperesnek, amelyben a fennálló tartozásáról tájékoztatta volna, viszont joglemondást sem fogalmazott meg, az alperes pedig nem mutatott ki a könyvelésében tartozást a felperes felé. A felek a kialakított díjazással nem átmeneti időre terveztek, azt tekintették a jövőre nézve irányadó megbízási díjnak.

[6] Az alperes 2024. július 8-án emailben közölte a felperessel, hogy a közöttük fennálló megbízási keretszerződést 2024. július 31. napjával fel kívánja mondani. A felperes a 2024. július 12-én küldött válaszlevelében – egyebek mellett – arról tájékoztatta az alperest, hogy az őt a szerződés alapján megillető és a kiszámlázott óradíjak között a 2023 januárjától 2024 júniusáig terjedő időszakra összesen 94 529 659 forint + áfa hátralék mutatkozik, ezen összeget azonban az alperes nem fizette meg a felperesnek. A felek közötti keretszerződés végül közös megegyezéssel szűnt meg 2024 szeptemberében.

[7] A felperes az eredeti keresetében 143 510 732 forint és járulékai megfizetésére kérte kötelezni az alperest, e keresetét azonban – számítási hiba miatt – bruttó 141 372 332 forintra és ezen összeg után 2024. október 10-től a kifizetés napjáig járó, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:155. § (1) bekezdése szerint számított késedelmi kamatára leszállította. A keresete jogalapjaként a Ptk. 6:272. §-át és a 6:155. §-át jelölte meg, a jogi érvelését pedig arra alapította, hogy a megbízási keretszerződés 7.b) pontját a felek nem módosították, az e pontban kikötött indexált díjazásról ő nem mondott le és a felek csupán átmeneti időre állapodtak meg a csökkentett díjak alkalmazásáról, aminek következtében a 2023. január 1-től 2024 szeptemberéig terjedő időszakban az alperesnek a módosított keresetében megjelölt összegű megbízási díj tartozása keletkezett vele szemben.

[8] Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Érvelése szerint a felek a megbízási keretszerződés 7.b) pontjától rendszeresen és tudatosan eltértek, a felperes a

számláit nem e szerződési kikötés, hanem a felek által utóbb közösen elfogadott óradíjak alapján állította ki, e számlákat pedig ő befogadta és ki is egyenlítette. A felek között így létrejött szerződésmódosítás a Ptk. 6:191. § (1)-(3) bekezdései, a 6:63. § (1) bekezdése, a 6:94. § (2) bekezdése, valamint a személy- és vagyonvédelmi, valamint magánnyomozói tevékenység szabályairól szóló 2005. évi CXXXIII. törvény (a továbbiakban: Védelmi tv.) 14. § (1) bekezdése alapján érvényes, mert az annak megfelelő tényleges állapot a felek közös akaratából létrejött.

[9] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét alaptalannak találta. Megállapította, hogy a Védelmi tv. 14. § (1) bekezdése alapján írásbeli alakhoz kötött szerződés 2022. augusztus 28-i módosítása az eredeti szerződés 7.b) pontját még nem érintette, így az abban kikötött indexálási jog a felek jogviszonyában változatlan formában érvényben maradt. Ezért a felperesnek 2023. január 1-től kezdődően lehetősége lett volna arra, hogy a számláit indexált óradíj alapján állítsa ki. A felperes azonban nem így járt el, a számláit továbbra is a 2022. augusztusi módosításban meghatározott 2500 forintos óradíj alapulvételével állította ki, az alperes pedig az így kiszámlázott összegeket fizette meg. Mindez azt jelenti, hogy a felek a keretszerződés rendelkezéseitől 2023. január 1-től kezdődően tudatosan, rendszeresen eltértek, vagyis a szerződésüket az óradíj tekintetében ráutaló magatartással módosították.

[10] A felperes alap nélkül hivatkozott arra, hogy a felek csupán ideiglenes jelleggel kívántak eltérni az írásba foglalt szerződésben kikötött indexálástól. A csatolt levelezésből ugyanis nem lehetett arra következtetni, hogy a felperes az alperes által ténylegesen megfizetett díj és az indexált díj különbözetét később érvényesíteni kívánta volna és a meghallgatott tanúk vallomásaiból sem lehetett ilyen következtetést levonni. Ezzel szemben a csatolt e-mailekből az következett, hogy a felek egy, az indexált díjhoz képest alacsonyabb összegű díjban próbáltak konszenzusra jutni. Mindezt az is alátámasztotta, hogy az alperes nem tartott nyilván tartozást a felperessel szemben és a felperes sem tudott bizonyítékot szolgáltatni arra vonatkozóan, hogy hátralékot közölt volna az alperessel, hiszen csak azt követően küldött neki felszólító levelet az elmaradt indexálásból eredő díj megfizetésére vonatkozóan, hogy az alperes közölte vele a szerződés megszüntetésére irányuló szándékát.

[11] Bár a felperes sikerrel bizonyította, hogy nem tett joglemondó nyilatkozatot, ennek csak akkor lett volna jelentősége, ha a perben nem igazolódik be a szerződésmódosítás ténye. A felek azonban a 2023. január 1-től 2023. május 31-ig terjedő időszakra ráutaló magatartással, ezt követően pedig írásban módosították a közöttük létrejött megbízási keretszerződésnek a megbízási díjra vonatkozó rendelkezését. Ennek oka az, hogy a felperes 2023. január 1-től kezdődően a szerződésben foglaltaktól eltérő összegekről állított ki számlákat, amelyeket az alperes befogadott és kiegyenlített, a 2023. május 31. utáni időszakban pedig a felperes az általa küldött e-mailekben megjelölt összegről állította ki a számláit, amelyeket az alperes szintén befogadott és kiegyenlített. Amennyiben a felek közötti email-váltás nem minősülne a szerződés írásbeli módosításának, a felek ráutaló magatartása alapján a szerződésmódosítás ténye akkor is megállapítható lenne. Ezt a szerződésmódosítást pedig a Ptk. 6:94. § (2) bekezdése alapján érvényesnek kellett tekinteni, hiszen a Védelmi tv. 14. § (1) bekezdése a szerződésre csupán egyszerű írásbeli alakot ír elő. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította és a felperest kötelezte az alperes jogi képviselői díjból álló elsőfokú perköltségének a megfizetésére, amelynek összegét a felperes eredeti keresetében megjelölt követelés alapulvételével határozta meg.

[12] A felperes a pontosított fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását kérte akként, hogy az ítéltábla bruttó 141 372 332 forint megbízási díj és ezen összeg után 2024. október 10-től a kifizetés napjáig járó, a mindenkorijegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamat megfizetésére kötelezze az alperest.

[13] Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a felek tényállításainak, magatartásának és a beszerzett bizonyítékoknak a téves mérlegelése alapján állapította meg, ezért megsértette a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 279. § (1) bekezdését. Nem tett eleget a Pp. 346. § (5) bekezdésében foglalt indokolási kötelezettségének sem, mert nem adott számot arról, hogy a bizonyítékokat miként értékelte, egyes tényállításokat miért nem talált bizonyítottnak, az alperes érveit pedig mely okból fogadta el. Figyelman kívül hagyta D.Z. és P.ZS. tanúk vallomásainak, valamint a törvényes képviselők nyilatkozatainak fellebbezésben részletesen idézett részeit, amelyek igazolták azt az állítást, hogy soha nem mondott le az eredeti szerződés 7.b) pontja szerinti indexálásról, e tekintetben tehát a felek soha nem módosították a megállapodásukat. Kizárólag az alperes kérésére és csakis ideiglenesen tekintett el a 2023. január 1. utáni indexálástól, a Ptk. 6:8. § (3) bekezdése által megkövetelt kifejezett joglemondó nyilatkozatot pedig nem tett. Erre tekintettel nem lehet joglemondásként értelmezni a 2023. június 1-én kelt e-mailjét sem, amelyet amúgy is csupán P.ZS.-nak küldött el, aki nem volt jogosult az alperes törvényes képviselőre.

[14] A felek közös akarata kizárólag arra irányult, hogy időlegesen ne érvényesítse az indexálásból eredő igényét, a szerződéstől eltérő óradíj alkalmazásáról azonban soha, semmilyen formában nem állapodtak meg, ezért téves az elsőfokú bíróságnak a Ptk. 6:94. § (2) bekezdésére alapított jogi érvelése. Azt, hogy az indexálás mellőzése nem ideiglenes, hanem végleges volt, az alperesnek kellett volna bizonyítania, amelyet nem tett meg. Valótlan a fellebbezett határozat azon ténymegállapítása is, hogy soha nem szólította fel az alperest az elmaradt indexálásból eredő hátralék megfizetésére. Az elsőfokú bíróság ugyanis maga rögzítette, hogy 2024. július 12-én emailt küldött az alperesnek e hátralék rendezése érdekében, D.Z. elfogulatlan tanúvallomása pedig igazolta, hogy ezt megelőzően telefonon is kérte e tartozás kiegyenlítését. E hátralékot azért nem számlázta ki az alperesnek, mert ez esetben be kellett volna fizetnie a számla áfatartalmát, ez pedig tovább növelte volna azt a veszteségét, amelyet az önköltségi ár alatti megbízási díj idézett elő. Mindez azzal is járt volna, hogy olyan bevétel után kellett volna áfát fizetnie, amelyet az alperes a megbeszéltek szerint csak később kívánt megfizetni neki.

[15] A fellebbezett határozat indokolásából nem lehet megállapítani azt sem, hogy az elsőfokú bíróság mi alapján minősítette „a felek által kölcsönösen kialkudottnak” a 2640 forintos óradíjat. Ezzel szemben a csatolt e-mailekből, valamint a tanúk és a törvényes képviselők nyilatkozataiból egyértelmű, hogy a felek között nem volt alkufolyamat, csupán annyi történt, hogy időlegesen a lehető legalacsonyabb díjon kellett szolgáltatást nyújtania az alperes részére, mert az alperes maga sem tudta érvényesíteni a saját szerződéses díjigényét a ZRT. felé. Az elsőfokú bíróság a módosított keresetet is tévesen rögzítette, mivel abban nem 142 372 332 forint + áfa, hanem bruttó 141 372 332 forint megfizetésére kérte kötelezni az alperest, a késedelmi kamatigényét pedig a mindenkorijegybanki alapkamattal egyező mértékben jelölte meg. A perben meghallgatott tanúk és törvényes képviselők közül D.Z. volt az egyetlen, akit valóban érdektelennek lehetett tekinteni, hiszen P.ZS. jelenleg is az alperes alkalmazásában áll, G.L. pedig az alperes törvényes képviselője. D.Z. tanúvallomásának értékelése során figyelembe kellett volna venni, hogy hosszas várakozás után hallgatták meg

őt, ezért fáradt volt. Az elsőfokú bíróság túlterjeszkedett az alperes ellenkérelmén, mert a felek közötti e-mailezést az eredeti szerződés írásbeli módosításának fogadta el, ilyen tény- és jogállítása azonban az alperesnek nem volt. Ez a megállapítás egyébként is ellentétes a Ptk. 6:7. § (1) és (2) bekezdésével, valamint a kialakult bírói gyakorlattal. Bár az elsőfokú bíróság helyesen rögzítette, hogy a 2022. augusztus 28-án kelt írásbeli szerződésmódosítás nem érintette az indexálás jogát, ebből is téves következtetésre jutott, mert ez esetben köteleznie kellett volna az alperest legalább a 2023. január 1. és 2023. június 1. közötti időszakra járó hátralék megfizetésére. Az elsőfokú bíróság tévedett akkor is, amikor az alperest megillető jogi képviselői díj összegét az eredeti kereset alapján számította ki, hiszen azt a perfelvételi szakban szállította le, ezért a Pp. 83. § (4) bekezdése alapján a leszállított rész erejéig nem minősült pervesztesnek.

[16] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Arra hivatkozott, hogy a fellebbezés nem felel meg a Pp. 371. § (1) bekezdés b) pontjának, mert a fellebbezési kérelem továbbra sem kellően konkrét. Arra az esetre, ha az ítéltábla mégis érdemben bírálná el a fellebbezést, előadta, hogy az alaptalan, mert az elsőfokú bíróság a bizonyítékokat okszerűen értékelte és helyesen alkalmazta az irányadó anyagi jogot. A lefolytatott bizonyítás alapján nem vitás, hogy nem tudott indexált díjat fizetni a felperesnek, mert a saját megbízója: a ZRT. sem emelte meg az ő díjait. Erre tekintettel egyértelmű volt, hogy nem tudja betartani az eredeti szerződés 7.b) pontját, ezért a felek 2022. augusztus 28-án és 2023. június 1-én is tudatosan egyeztek meg egy attól alacsonyabb mértékű díjazásban és az indexálás elhagyásában, amely nem csupán időleges fizetési haladék volt, hiszen a felperes ezen tényállítását egyetlen bizonyíték sem támasztja alá. Amennyiben a módosított szerződésnek az lenne a tartalma, amit a felperes állít, akkor a felperesnek ennek megfelelő teljesítésigazolásokat kellett volna aláíratnia vele és a számláit is ennek megfelelően kellett volna kiállítania. A felperes azonban nem így járt el, hiszen az álláspontját még a saját számviteli nyilvántartása sem támasztotta alá. Az a hivatkozása pedig, hogy az áfa fizetési kötelezettség elkerülése érdekében nem számlázta ki az indexálásból eredő hátralékot, ellenkezik a jóhiszemű joggyakorlás követelményével. Azt, hogy mi minősül alkunak, jogszabály nem határozza meg, ezért ilyenek tekinthető az is, amikor az egyik fél közli, hogy nem tudja megfizetni a szerződés szerint megemelt díjat, amire a másik fél egy kisebb díjemelést ajánl, ezt pedig a díjfizetésre kötelezett elfogadja.

[17] Az elsőfokú bíróság nem terjeszkedett túl az ellenkérelmen, mert az email-váltásokat nem minősítette írásbeli szerződésmódosításnak, hanem az e-mailek tartalmából következtetett arra, hogy a felek módosították a megállapodásukat, mivel pedig az ennek megfelelő állapot létrejött, alkalmazni lehetett a Ptk. 6:94. § (2) bekezdését. Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy a szerződésmódosítás folytán nem volt jelentősége a jogfenntartás kérdésének, mert a felek jogait és kötelezettségeit a módosított megállapodás szerint kellett megítélni. Ettől függetlenül a felperes nem tett olyan nyilatkozatot, amelyből ő felismerhette volna, hogy a díjjal rendezett időszakokra vonatkozóan utólagos indexálására tart igényt. Erre tekintettel a felperesnek az az állítása, hogy fontolgatta a későbbi jogérvényesítés lehetőségét, legfeljebb a felperes titkos fenntartásának tekinthető, ami a Ptk. 6:92. § (1) bekezdése alapján nem érintette a módosítás érvényességét.

[18] A felperes a Gf. 7. sorszámú beadványához okirati bizonyítékot csatolt arról, hogy a ZRT. 2025. október 3-án árajánlatot kért tőle, amellyel azt kívánta igazolni, hogy

elégedett volt az általa nyújtott szolgáltatásokkal, az alperes pedig ugyanezt a szolgáltatást nem tudta megfelelően biztosítani.

[19] Az ítéltábla mindenekelőtt arra mutat rá, hogy a fellebbezés a fellebbezési ellenkérelemben foglalt érvelés ellenére megfelelt a Pp. 371. § (1) bekezdés b) pontjának, mert a felperes – bírói felhívására – megjelölte, hogy miként kéri az elsőfokú ítélet megváltoztatását. Azt pedig, hogy milyen anyagi és eljárási jogszabálysértések miatt tart erre igényt, az igen terjedelmes fellebbezése már eredetileg is kellő részletességgel tartalmazta. Ezért a fellebbezést az ítéltábla érdemben elbírált, ennek során pedig a Pp. 370. § (4) bekezdése alapján átlépte a fellebbezési kérelem és az ellenkérelem korlátait, mert olyan anyagi pervezetési hiányosságot észlelt, amelyre a fellebbező nem hivatkozott. A felek ugyanis lényegében egyezően nyilatkoztak arról, hogy 2023. január 1-től mellőzték az írásbeli megállapodásuk 7.b) pontjában foglalt indexálás alkalmazását. Abban azonban már nem értettek egyet, hogy az indexálástól végleges vagy ideiglenes jelleggel tekintettek-e el, mint ahogy abban sem, hogy az indexálás ideiglenes mellőzése esetén volt-e joga a felperesnek ahhoz, hogy az indexálás nélküli díjjal rendezett időszakokra visszamenőlegesen is követelhesse a díjának indexálását és az ebből eredő hátralékát. Mivel pedig a felek között vita volt abban a tekintetben is, hogy e körben kinek mit kell bizonyítania, az elsőfokú bíróságnak a Pp. 237. § (2) bekezdése alapján tájékoztatnia kellett volna a feleket a bizonyítási érdekről és a bizonyítási teherről.

[20] Mivel a fellebbező fél: a felperes a Pp. 370. § (4) bekezdése alapján kérte ennek az anyagi pervezetési hiányosságnak a figyelembe vételét, az ítéltábla a Pp. 369. § (4) és a 237. § (2) bekezdései alapján pótolta a hiányzó anyagi pervezetést és tájékoztatta a feleket a bizonyítási érdekről és a bizonyítási teherről. Annak eldöntése során pedig, hogy kinek az érdeke a bizonyítás, abból indult ki, hogy a felperes az indexálással nem érintett időszakokra indexálás nélküli díjat számlázott ki az alperesnek, aki e díjat meg is fizette. Annak bizonyítása tehát, hogy ezen – díjfizetéssel lezárt – időszakokra őt az általa kiszámlázott összegnél nagyobb díjazás illette meg, a felperes kötelezettsége volt, ezért neki kellett igazolnia, hogy a felek az indexálást csupán ideiglenes jelleggel mellőzték, méghozzá úgy, hogy a felperes az indexálás nélküli díjjal rendezett időszakokra visszamenőlegesen is követelhesse a díjának indexálását és az ebből eredő hátralékát.

[21] A felperes e tájékoztatással – a fellebbezésében kifejtett indokok miatt – nem értett egyet, de utalt rá, hogy e bizonyítási kötelezettségének – ugyancsak a fellebbezésében kifejtett indokok miatt – eleget tett. Az alperes a tájékoztatással egyetértett és maga is fenntartotta a fellebbezési ellenkérelmét. A felek további bizonyítási indítványokat és perfelvételi nyilatkozatokat nem tettek.

[22] Erre tekintettel az ítéltábla az így kiegészített nyilatkozatok tükrében bírálta felül az elsőfokú ítéletet, amelynek során nem lépte át a megváltoztatott fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem korlátait [Pp. 370. § (1) bekezdés], nem észlelt ugyanis egyéb olyan eljárási szabálysértést vagy téves anyagi pervezetést, amely a Pp. 370. § (2)-(4) bekezdései alapján e korlátok további átlépésére okot adott volna. Ezért kizárólag abban foglalt állást, hogy az elsőfokú bíróság a megváltoztatott fellebbezésben kifejtett okok miatt tévesen utasította-e el a keresetet. Ennek eredményeként a fellebbezést alaptalannak találta.

[23] Az elsőfokú bíróság ugyanis a tényállást helyesen állapította meg és abból helytállóan következtetett arra, hogy a kereset alaptalan. Az ítéltábla túlnyomórészt egyetért az általa kifejtett indokokkal is, amelyeket csupán részben kellett pontosítani.

[24] Az egyik pontosításra azért volt szükség, mert az elsőfokú bíróság pontatlanul rögzítette az ítéletében a felperes megváltoztatott keresetét, az ugyanis valóban nem 141 372 332 Ft + áfa és annak a 2024. október 10-től a kifizetésig járó, a Ptk. 6:155. § (1) bekezdése szerinti kamatának, hanem 141 372 332 Ft és ezen összeg után a 2024. október 10-től a kifizetésig járó, a mindenkorijegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamat megfizetésére irányult (17. sorszámú beadvány 3. oldala). A módosított kereset téves összegben történt rögzítése ugyanakkor nem érintette az ügy érdemét, ezért nem tette szükségessé az elsőfokú eljárás megismétlését.

[25] Pontosítani kellett viszont az elsőfokú ítéletben kifejtett jogi indokokat is, erre azonban – a fellebbezési érveléssel szemben – nem azért volt szükség, mert az elsőfokú bíróság nem tett eleget az indokolási kötelezettségének. Ahogy ugyanis azt az Alkotmánybíróság a 3159/2018. (V.16.) AB határozat [31] bekezdésében már kifejtette: a bíróság indokolási kötelezettsége az ügy érdemi eldöntése szempontjából releváns körülményekre kell, hogy kiterjedjen, nem pedig minden részletre. Ennek a követelménynek pedig az elsőfokú bíróság ítélete maradéktalanul megfelelt, e határozat indokolását tehát nem tette hiányossá önmagában az, hogy abban az elsőfokú bíróság nem tért ki a felperes valamennyi érvelésére.

[26] Ennek ellenére az elsőfokú ítéletben foglalt jogi indokokat pontosítani kellett, mert a felperes helyesen hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság túlterjeszkedett az alperes ellenkérelmében foglalt tény- és jogállításokon, ezért megsértette a Pp. 342. § (3) bekezdését. Ennek oka az, hogy az alperes kizárólag azért kérte a kereset elutasítását, mert állította, hogy a felek – az írásbeli alakiság mellőzésével – módosították a köztük létrejött írásbeli szerződést, ez a szerződésmódosítás pedig a Ptk. 6:94. § (2) bekezdése alapján érvényes, mert az ennek megfelelő állapot a felek közös akaratából létrejött. Nem volt tehát olyan tény- és jogállítása, hogy a felek az írásbeli alak megtartásával módosították volna a szerződésüket, ezért mindezt az ellenkérelemben állított joghoz kötött elsőfokú bíróság sem állapíthatta volna meg. Erre tekintettel az ítéltábla mellőzte a fellebbezett határozat indokolásának [61] és [63] bekezdéséből az erre utaló részeket, amelynek folytán nem kellett elbírálnia azokat a fellebbezési érveket sem, amelyek e megállapítások érdemét vitatták, hiszen azok okafogyottá váltak.

[27] Ezt meghaladóan az ítéltábla egyetértett az elsőfokú bíróság által kifejtett indokokkal, amelyeket nem kíván megismételni, a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem tükrében ugyanakkor az alábbiakat emeli ki.

[28] Az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy a 2022. augusztus 28-án kelt írásbeli szerződésmódosítás nem érintette a megállapodás 7.b) pontjában foglalt indexálási jogot. Mivel az alperes nem fellebbezett e határozat indokolásával szemben, azt a fellebbezési ellenkérelmében sem tehette vitássá, ezért alap nélkül állította, hogy már ez a szerződésmódosítás is az indexálás mellőzésével járt.

[29] Abból azonban, hogy az indexálás joga 2022. augusztus 28-án még nem került ki a szerződésből, nem következett az, hogy a felperes keresete – akárcsak részben is – alapos lenne. Ahogy ugyanis azt az elsőfokú bíróság helyesen kifejtette: a felperes 2023. január 1-től kezdődően tudatosan mellőzte a díjának indexálását annak ellenére, hogy erre a szerződés 7.b) pontja alapján joga lett volna. Ehelyett egészen a szerződésének megszűntetéséig: 2024 szeptemberéig egy ennél alacsonyabb rezsioradíj: 2500 Ft + áfa, majd 2023. június 1-től 2640 Ft + áfa alkalmazásával számlázta ki a neki járó díjazást, e számlákat pedig az alperes befogadta és ki is fizette. Mindez olyan egyértelmű és félreérthetetlen ráutaló magatartás volt, amely módosította a felek írásbeli megállapodását, a díj összegét ugyanis – az indexálás mellőzésével – a kiszámlázott és teljesített összeghez igazította. Bár e szerződésmódosítás a jogszabályban és a felek megállapodásában előírt egyszerű írásbeliség mellőzésével történt, az annak megfelelő állapot a felek közös akaratából létrejött, hiszen a felperes teljesítette a szolgáltatását, az alperes pedig megfizette a módosított ellenértéket. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy e szerződésmódosítás a Ptk. 6:94. § (2) bekezdése alapján az írásbeli alak mellőzése ellenére is érvényes.

[30] Ahogy azt az ítéltábla már kifejtette: a felperes érdekében állt annak bizonyítása, hogy a felek e szerződésmódosítás szerint az indexálást csupán ideiglenes jelleggel mellőzték, méghozzá úgy, hogy a felperes az indexálás nélküli díjjal rendezett időszakokra visszamenőlegesen is követelhesse a díjának indexálását és az ebből eredő hátralékát. E kötelezettségének azonban nem tett eleget. E körben az ítéltábla a fellebbezett határozatban foglalt helyes indokok szükségtelen megismétlése nélkül, csupán a fellebbezés tükrében az alábbiakat kívánja kiemelni.

[31] D.Z. tanú a fellebbezési ellenkérelemmel egyezően nem minősült érdektelennek, mert akár a kártérítési felelőssége is felmerülhet a felperes felé az ügyvezetőként tanúsított, esetleges nem megfelelő eljárása miatt. Az tehát, hogy ő azt vallotta: szóban felszólította az alperest a hátralék megfizetésére, egyáltalán nem volt perdöntő jelentőségű, különös figyelemmel arra is, hogy ennek sem emailben, sem más módon nem volt nyoma (egészen az alperes felmondásáig). Ettől függetlenül D.Z. tanúvallomása azért sem volt alkalmas a felperes állításainak igazolására, mert noha az elsőfokú bíróság kérdésére még előadta, hogy „[e]mlékezetem szerint volt olyan levél-, email-váltás akár, amit én az alperes felé küldtem, amelyben egyértelműen megírtam, hogy mennyi a hátralék”, az alperes jogi képviselőjének azon kérdésére azonban már egyértelműen „nem”-mel válaszolt, hogy „közölt-e bármikor olyat az alperessel, hogy éppen mennyi a hátralék [...], ami azt mutatta volna, hogy a szerződés szerinti indexálható díjmérték és a ténylegesen számlázott díjmértéknek mi a különbözete és hogy ezt önök utólag, visszamenőleg várják...”. (20. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 12. és 15. oldalai)

[32] A fellebbezési érveléssel szemben nem volt perdöntő jelentősége annak, hogy G.L. és P.ZS. mit nyilatkoztak a szerződésmódosítás és az indexálás mellőzése kapcsán, mert a nyilatkozatukra, vallomásukra az események rekonstruálása és a tényállás minél pontosabb megállapítása érdekében volt szükség, az azonban már nem az ő feladatuk volt, hogy jogi szempontból minősítsék az általuk előadottakat. Annak tehát, hogy ők maguk mit értettek szerződésmódosítás alatt és mit minősítettek így, a per eldöntése során nem bírt relevanciával.

[33] Az a tény, hogy az alperes átküldte a felperesnek a ZRT. részére írt levelét, szintén nem igazolta, hogy a peres felek a saját jogviszonyukban az indexálást csupán

ideiglenes jelleggel mellőzték, az alperes pedig a számlázott és az indexált óradíjak közötti különbség utólagos kiegyenlítését vállalta. Mindez ugyanis csupán annak bizonyítéka volt, hogy az alperes kommunikálta a megbízója felé a felperes díjemelési igényét, az azonban nem olvasható ki a levélből, hogy ez az igény visszamenőleges lett volna, azaz érintette volna a díjfizetéssel lezárt időszakokat is. Az pedig végképp nem olvasható ki belőle, hogy ezt az igényt a felperes a szerződésmódosításban fennmaradt indexálási jogára alapította, nem pedig a ZRT. jobb belátására.

[34] A fellebbezési érveléssel szemben jelen esetben nem egy egyoldalú jognyilatkozatba foglalt joglemondás történt, hanem a felek közös akaratán alapuló, kétoldalú szerződésmódosítás jött létre. Erre tekintettel nem azt kellett vizsgálni, hogy a felperes tett-e olyan kifejezett egyoldalú jognyilatkozatot, amellyel lemondott az indexálásról, hanem azt, hogy mi volt a szerződésmódosítás tartalma. E körben pedig a felperes nem igazolta az állításait, vagyis nem bizonyította azt, hogy a felek a szerződésmódosítással csupán ideiglenes jelleggel hagyták el az indexálást, mint ahogy azt sem, hogy lehetővé tették a díjának a díjfizetéssel lezárt időszakokra visszamenőlegesen elvégzett indexálását is. Abból ugyanis, hogy a felperes a D.Z. által „felajánlott” óradíjnak megfelelően számlázott, a számlákat pedig az alperes befogadta és kiegyenlítette, nem arra lehetett következtetni, hogy „a felperes időlegesen a lehető legalacsonyabb áron megpróbálja nyújtani a szolgáltatásait...” (fellebbezés 11. oldala), hanem arra, hogy a felek között konszenzus jött létre a kiszámlázott – indexálás nélküli – óradíj kölcsönös és végleges elfogadásáról. Mindezt – a fellebbezési ellenkérelemmel egyezően – a felperes 2024. április 8-án kelt azon a levele is alátámasztotta, amelyben a díjazás átalánydíjas átalakítására vagy a szolgáltatás tartalmának a csökkentésére tett javaslatot, ez ugyanis ellentétes volt a felperesnek az óradíjak ideiglenes módosítására vonatkozó állításával. Az pedig, hogy D.Z. olyan személynek küldte a „felajánlott” óradíjat tartalmazó emailt, akinek nem volt joga az alperes törvényes képviselőre, végképp nem bírt jelentőséggel, relevanciája ugyanis kizárólag annak volt, hogy az emailt követően a felperes a levélben közölt óradíjjal számlázott, az alperes pedig az így kiállított számlákat kiegyenlítette.

[35] Nem „bizonyítékellenes” az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, hogy „a felperes soha nem küldött egyenlegközlőt az alperesnek, amelyben a fennálló tartozásról tájékoztatta volna...”, mivel ilyen egyenlegközlő a rendelkezésre álló bizonyítékok között nem található. Azt pedig, hogy a felperes a 2024. július 12-én (a szerződés felmondásának szándékáról való értesülése után) írt levelében tájékoztatta az alperest a kiszámlázott és az indexált óradíjak közötti különbségből adódó hátralékról, az elsőfokú bíróság is rögzítette az ítélete [29] bekezdésében, ezért ennek elmulasztását a felperes alaptalanul sérelmezte a fellebbezésében. Ez a levél sem igazolta azonban a felperes azon állítását, hogy a felek csupán ideiglenesen mellőzték az indexálás jogát és lehetővé tették a díjfizetéssel lezárt időszakokra eső díjak utólagos felemelését, hiszen az email csupán a felperes nyilatkozatát tartalmazta, amelyet az alperes sem ráutaló magatartással, sem más módon nem fogadott el, a hátralékot ugyanis nem fizette ki.

[36] Alap nélkül hivatkozott a felperes arra is, hogy az áfafizetési kötelezettségének elkerülése érdekében nem számlázta ki az alperes felé az indexálásból eredő hátralékát. Egy gazdálkodó szervezetnek ugyanis tisztában kell lennie a kintlévőségeinek nyilvántartására vonatkozó számviteli előírásokkal, e szabályok megsértésének következményeit pedig neki kell viselnie. Erre tekintettel helyesen értékelte az elsőfokú bíróság a felperes terhén azt a tényt, hogy a kereset tárgyát képező követelését még a saját számviteli nyilvántartásai sem támasztják alá.

[37] Annak pedig, hogy a ZRT. 2025. október 3-án árajánlatot kért a felperestől, a per eldöntése szempontjából nem volt jelentősége, ezért a felperes által csatolt utólagos okirati bizonyíték sem volt alkalmas a kereseti tényállítások igazolására.

[38] Bár a felperes a fellebbezésében az elsőfokú bíróság perköltségszámítását is sérelmezte, a bírói felhívásra pontosított fellebbezésében nem terjesztett elő olyan határozott és összegekre is megjelölt fellebbezési kérelmet, amelyben az érdemi döntés helybenhagyása esetén is kérte volna az általa fizetendő elsőfokú perköltség leszállítását. Ennek hiányában pedig az ítéltábla a fellebbezésnek az elsőfokú perköltségszámítással kapcsolatos részét érdemben nem vizsgálhatta.

[39] A kifejtett okok miatt az ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletét – az indokolásának a jelen határozatban foglaltak pontosítása mellett – a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[40] A felperes fellebbezése eredménytelen maradt, ezért a jogi képviselője ügyvédi munkadíjából és a megfizetett fellebbezési eljárási illetékből származó saját másodfokú perköltségét a Pp. 83. § (5) bekezdése alapján maga köteles viselni.

[41] A Pp. 83. § (1) bekezdése alapján a felperes köteles továbbá megtéríteni az alperesnek a jogi képviselője ügyvédi munkadíjából származó másodfokú perköltségét, amelyet az ítéltábla a 17/2024. (XII.9.) IM rendelet 3. § (2) és 5. § (1) bekezdései alapján 3 613 723 forint + áfa összegben állapította meg.

Debrecen, 2025. október 15.

Dr. Molnár Tibor Tamás s.k. a tanács elnöke, Dr. Szűcs Lajos s.k. előadó bíró, Szilágyiné dr. Karsai Andrea s.k. bíró